

**DEEL II. VAN DE ARTIKELEN VAN HET CHRISTELIJK GELOOF:
Van GOD de ZOON.**

ZONDAG 11.

Verklaring van de Naam Jezus.

Het eerste deel van de leer inzake God, dat handelde van God de Vader en de schepping, onderhouding en regering van de wereld en alle schepselen, is in de twee voorafgaande Zondagsafdelingen verklaard. Nu volgt het tweede deel, dat handelt van God de Zoon en over de verlossing der gelovige zondaren uit hun ellende.

De leer van God de Zoon bestaat uit twee delen: het eerste handelt van Zijn persoon, het tweede over Zijn ambt. Van Zijn persoon spreekt het volgende artikel: „(Ik geloof) in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heere; Die ontvangen is van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria.” In dit artikel worden twee zaken aangewezen:

1. de Namen, waarmee deze Persoon van anderen onderscheiden wordt;
2. de naturen, waaruit Hij bestaat.

De Namen, waarmee Gods Zoon genoemd en van anderen onderkend wordt, zijn twee: 1. de voornaam, welke is Jezus, 2. de toenaam, welke is Christus. Deze beide namen dienen, naardien ze niet slechts de Zoon van God, onze Verlosser, van andere personen onderscheiden, maar ook zeer bekwame betekenissen hebben, waarmee Zijn ambt en weldaden uitgedrukt worden, elk in het bijzonder verklaard; hetgeen in deze en in de volgende Zondag gebeurt.

In deze Zondagsafdeling wordt de voornaam, en in de volgende de toenaam verklaard. Inzake de voornaam worden in deze Zondag twee zaken geleerd, 1. Waarom de Zoon van God met de Naam Jezus genoemd werd, Vraag 29; 2. Wat het betekent, in Hem te geloven, Vraag 30.

Vraag 29: Waarom wordt de Zone Gods Jezus, dat is Zaligmaker, genoemd?

Antwoord: Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost a); daarbenevens, dat bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is b).

- a. Matth. 1 : 21; 11 : 28, 1 Kor. 1 : 30, 1 Tim. 1 : 15, Hebr. 7 : 24v., 1 Joh. 4 : 14.
- b. Jes. 43 : 11; 44 : 6, Joh. 6 : 68; 10 : 7-9; 14 : 6, Hand. 4 : 11v.

Verklaring van Vraag 29.

In het tweede deel van de Geloofsartikelen wordt over de Middelaar gehandeld. En allereerst over de Persoon van de Middelaar in het tweede en derde Artikel: „(Ik geloof) in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heere; Die ontvangen is van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria.” Daarna over Zijn ambt in het vierde tot en met het zevende Artikel toe. Het ambt heeft twee trappen: de

vernedering en verhoging. Door de vernedering heeft Christus de zaligheid voor ons verdiend; en door de verhoging past Hij ons die krachtig toe. Tot de vernedering behoort het hele vierde Artikel: „Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven, begraven en nedergedaald ter helle.” Tot de verhoging behoren de drie volgende Artikelen: „Ten derde dage wederom opgestaan van de doden”, enz.

In beide trappen is een zeer goede orde. Want in de vernedering klimt men naar beneden allengs van de mindere tot de meerdere, ja tot de uiterste of laagste trap der vernedering, n.l. de nederdaling ter helle. In de verhoging klimt men weder op van de mindere tot de meerdere heerlijkheid, totdat men ten laatste komt aan de hoogste trap, n.l. het „zitten ter rechterhand Gods.”

Eenzelfde orde bestaat er ook in de andere delen van de Geloofsartikelen. Wat het eerste deel betreft, dit zagen we al; in het derde deel, dat de vrucht is van de (twee) andere, worden in een schone orde Christus' weldaden verhaald, die ons door Zijn Geest toegepast worden. Hieruit is het duidelijk, dat niet alleen deze Artikelen, die de vraag naar de Middelaar raken, zeer goed zijn opgesteld, maar dat ook het gehele *symbol*, d.w.z. alle Geloofsartikelen met zeer veel inzicht beschreven zijn. „*En in Jezus Christus.*” Uit het eerste Artikel moet men het woord „*Ik geloof*” herhalen. Want zoals men in God de Vader gelooft, zo ook in God de Zoon; zoals er geschreven staat, Joh. 14 : 1: „Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij”, en vers 11: „Geloof mij, dat Ik in den Vader ben en de Vader in Mij is”; Joh. 10 : 30: „Ik en de Vader zijn één”; 6 : 29: „Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Dien Hij gezonden heeft”; 3 : 36: „Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven”, en 5 : 23: „Opdat zij allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren.” Dit is het allersterkste bewijs tegen de ketters, dat de Zoon de waarachtige God is, en van hetzelfde Wezen met de Vader. Want men gelooft in niemand anders dan in de enige waarachtige God alleen.

Over de Naam Jezus.

1. Jezus is een Hebreeuws woord; het luidt in het Hebreeuws: „Jehoschuah”, of korter: „Jeschuah”, en betekent in het Nederlands *Zaligmaker*. Deze Naam werd aan Gods Zoon, bij Diens vleeswording, onder het Nieuwe Testament niet lichtvaardig of bij geval gegeven, maar door de Engel krachtens een singuliere Raad Gods, om Zijn ambt te kennen te geven; en tot onze troost, opdat die Naam zelf ons al zou dienen als een kort Evangelie van onze zaligheid en tot een sterk schild tegen alle aanvechtingen, Luk. 1 : 31: „En zie, gij zult bevrucht worden en een Zoon baren, en zult Zijnen Naam heten Jezus.”

De reden waarom Hij zo genoemd wordt, verklaart dezelfde Engel, Matth. 1 : 21: „Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden.” Zo werd dus Gods Zoon om Zijn ambt Jezus genoemd. (Vgl. N.G.B., art. 21).

Tegenwerping. Er zijn ook vroeger wel anderen geweest, die Jezus genoemd werden. Dus kan men op grond van deze Naam tot niets singuliers besluiten.

Antwoord. Er waren er inderdaad velen, die deze Naam droegen. Bij voorbeeld Jezus (= Jozua), de zoon van Nun, Hand. 7 : 45, Hebr. 4 : 8, Jozua, de Bethsemiet, 1 Sam. 6 : 14, Jozua, de overste van de stad Jeruzalem, 2 Kon. 23 : 8, Jezus Sirach; Jozua, de Hogepriester, Zach. 3 : 1, Hagg. 1 : 1; Jozua, de Hogepriester, die door zijn broeder Johannes in de tempel gedood is, vgl. Josephus, de bell. Jud., lib. II, cap. 7; Jozua, de zoon van Ananias, die de burgers van Jeruzalem hun ondergang voorzegde, vgl. Josephus, de bell. Jud., lib. 7, cap. 12; Jezus, die ook Justus genoemd werd, Kol. 4 : 11, enz.

Maar de meesten hunner droegen die naam bij geval, en krachtens de wil van mensen. Daarom bezaten ze die naam zonder de daad, en waren zij niet werkelijk, wat de naam uitdrukt, n.l. „zaligmakers”; of het waren wel zaligmakers, maar slechts bewerkers van een uiterlijke en tijdelijke zaligheid of welvaart. Dat was b.v. een Ehud, Richt. 3 : 15, en andere richters, Richt. 2 : 16, die het volk Gods een lichamelijke zaligheid bezorgden; zoals *Jozua, de zoon van Nun*, die enigszins de daad mét de naam bezat, en ongetwijfeld dank zij Gods voorzienige leiding die naam gekregen heeft, omdat hij een tijdelijke zaligmaker en behoeder van het volk, en zo: een voorbeeld (= type) van de ware en enige Zaligmaker Jezus zijn zou.

Want zoals hij het volk Israël voorging, het behoedde en in het land Kanaän binnenleidde, zo zou ook de ware Heiland en Zaligmaker Zijn volk leiden, behoeden en in het beloofde vaderland in de hemel brengen. Zo ook *Jozua, de zoon van Jozadak*. Want zoals hij het volk van God uit de Babylonische gevangenschap terugbracht, zo zou ook de Messias Zijn Kerk eenmaal uit de gevangenis van de duivel en de verdoemenis verlossen, en terugbrengen in het hemelse Jeruzalem.

Hoewel nu de ouders, toen zij hun kinderen deze Naam gaven, ongetwijfeld niet gedacht hebben - of ook maar konden vermoeden - aan de verlossing, die door hen zou geschieden, noch aan het voorbeeld (= type), dat zij van de Messias dragen zouden, toch heeft God dit zo besteld en hun wil bestuurd. Intussen bestaat er veel verschil tussen *Jezus van Nazareth* en de anderen.

1. Anderen kregen hun naam door de wil van mensen. Maar Deze kreeg hem door het onveranderlijke besluit van de Vader; zoals er staat, Luk. 2 : 21: „Zo werd Zijn Naam genaamd Jezus, welke genaamd was van den Engel, eer Hij in het lichaam ontvangen was.”

2. Anderen droegen deze Naam zonder de daad, of het waren slechts voorbeelden (typen) van de Zaligmaker. Deze is echter de ware en vooraf-geschaduwde Zaligmaker Zelf.

3. Door middel van de anderen heeft God Zijn volk enige lichamelijke weldaden bewezen; door Deze verlost Hij ons van alle kwaad naar lichaam, en ziel.

4. De anderen waren slechts dienaars, door wie God de weldaden bewezen heeft; maar Deze is Zelf de Bewerker en Schenker van die weldaden. Zo heet Hij dus boven alle anderen, inzonderheid *Jezus* om de volgende redenen.

Allereerst: Omdat Hij, zoals de Engel getuigt en verklaart, Zijn volk, d.w.z. de uitverkorenen, zou zalig maken, zoals Hij dan ook metterdaad gedaan heeft, door hen vrij te maken van al hun zonden, Matth. 1 : 21; d.w.z. dat Hij hen verlost van het kwaad der zonde en der straf, Van het kwaad der straf, omdat wanneer de zonde weggenomen is, ook de straf ervoor verdwijnt, die er een vrucht van was. Want wanneer de oorzaak weggenomen is, dan wordt ook datgene, dat die oorzaak voortbrengt, niet meer bemerkt. En dit volk, dat door Jezus gezaligd wordt, zijn alle uitverkorenen en gelovigen, en uitsluitend zij. Dezen maakt Hij alleen zalig, omdat Hij in hen alleen Zijn doel bereikt. Want Hij heeft voorgenomen om in dit leven Zich een Gemeente te vergaderen en haar zalig te maken, maar onder voorwaarde, dat zij deze weldaad zal moeten ontvangen en Hem daarvoor dankbaarheid zal bewijzen.

De tweede reden is: *Alleen Hij* maakt zalig zonder hulp of opvolger, daar Hij de enige en eeuwige Zaligmaker is van allen, die zalig worden; zoals er geschreven staat, Hand. 4 : 12: “En de zaligheid is in geen Ander; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden”; Joh. 14 : 6: „Niemand komt tot den Vader dan door Mij”; 1 Tim. 2 : 5: „Er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens

Christus Jezus”; 1 Joh. 5 : 11: „God heeft ons het eeuwige leven gegeven; en ditzelve leven is in Zijn Zoon”; Hebr. 10 : 14: „Met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden”; zo ook: „Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijntwil”, en: „Ik, Ik ben de HEERE en er is geen Heiland behalve Mij”, Jes. 43 : 25 en 11.

Tegenwerping. Ook de Vader en de Heilige Geest maken ons zalig. Dus is niet de Zoon uitsluitend de Zaligmaker.

Antwoord. Onze zaligheid wordt wel door alle drie Personen in de Godheid in het algemeen krachtig bewerkt, maar er is een verschil in de manier, die de Personen in acht nemen, wanneer Zij ons zalig maken De Vader als de Fontein der zaligheid, maakt ons zalig door de Zoon. De Heilige Geest maakt ons zalig door het geloof en de wedergeboorte Zelf in ons te werken; hiertoe wordt Hij van de Vader en de Zoon gezonden. Maar de Zoon maakt alleen zalig, als de Middelaar en Uitvoerder van onze zaligheid, daar Hij in eigen Persoon het rantsoen voor onze zonden betaalt en ons door de Heilige Geest wederbaart en tot het eeuwige leven opwekt.

2. De Zoon wordt alleen de Zaligmaker genoemd, *in tegenstelling tot de schepselen en afgoden.* Dus worden niet de Vader en de Heilige Geest, maar de schepselen en afgoden uitgesloten van het zaligen der uitverkorenen; zoals duidelijk blijkt uit 1 Kor. 2 : 11: „Alzo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods”; want anders zou (daaruit) volgen, dat de Vader en de Zoon Zichzelf niet kenden.

Tegenwerping 2. Er zijn ook andere oorzaken, die ons zalig maken, b.v. de Doop, 1 P. 3 : 21; de dienaars, 1 Tim. 4 : 16, en het Evangelie, Rom. 1 : 16. Dus is Gods Zoon niet alléén de Zaligmaker.

Antwoord. Christus maakt zalig als de Oorzaak, Die de zaligheid, d.w.z. de gerechtigheid en het eeuwige leven werkt, verdient en ons schenkt. Maar het Evangelie, de dienaars en sacramenten maken zalig als instrumenten of middelen, waardoor ons de door Christus verkregen zaligheid toegebracht en bevestigd wordt. Welnu, wie het éne stelt, ontkent daarmee het andere niet, als onderling onafscheidelijk verbonden zijnde.

3. De *derde* oorzaak. Want *Hij maakt ons helemaal en allervolkomenst zalig*, door ons te verlossen van alle zonden en straffen, Zijn werk in dit leven in ons te beginnen en hiernamaals te volbrengen:

1. Omdat Zijn verdienste allervolmaaktst is, en wel om deze twee redenen, zoals al eerder verklaard is: a. Omdat Hij God is, Hand. 20 : 28: God heeft de Gemeente „verkregen door Zijn eigen bloed”; reden, waarom ook Zijn straf en voldoening meer waarde heeft dan die van alle Engelen. b. Vanwege de zwaarte der straf, die Hij geleden heeft.

2. Omdat Hij ons de zaligheid volmaakt schenkt, Kol. 2 : 10: „Gij zijt in Hem volmaakt”, d.w.z. ge bezit in Hem alle dingen, die u tot de zaligheid nodig zijn, 1 Joh. 1 : 7: „Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.” En als het ons van alle zonde reinigt, dan reinigt het ons ook van alle straffen der zonden. Want wanneer de oorzaak weggenomen is, dan vervalt ook hetgeen daardoor voortgebracht wordt. Daarom staat er in Rom. 8 : 1: „Zo is er dan nu gene verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn”, en in Hebr. 7 : 24v.: „Maar Deze, omdat Hij in eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap, waarom Hij ook volkomen kan zaligmaken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.”

De vierde oorzaak: Omdat Hij ons zalig maakt op tweeërlei wijze:

1. Door Zijn verdiensten, zodat Hij door Zijn lijden en voorbeding ons de vergeving der zonden, de genade Gods en het eeuwige leven verwerft: 1 Joh. 2 : 2: „Hij is een Verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld”, d.w.z. voor de zonden van allerlei mensen, van welke leeftijd, stand of betekenis zij ook zouden mogen zijn; 1 Joh. 1 : 7: „Het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonde”; Rom. 3 : 25: „Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van zijn rechtvaardigheid door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods”, en 5 : 19: „Gelijk door de ongehoorzaamheid van dien énen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden”; Jes. 53 : 6: „De HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen”, en Gal. 3 : 13: „Christus heeft ons verlost van den vloek der Wet, een vloek geworden zijnde voor ons.”

2. Door Zijn krachtige werking: wanneer Hij niet maar de vergeving der zonden, de gerechtigheid en het eeuwige leven ons door Zijn verdiensten verwerft, maar ons ook de verdiende weldaden schenkt en toeëigent; de wil des Vaders openbaart, de dienst des Evangelies instelt en onderhoudt, en in die weg de Heilige Geest geeft, de mensen bekeert, een Gemeente vergadert, en haar schenkt wat voor dit leven nodig is, zoals geschikte verblijfplaatsen; hen beschermt tegen de vijanden, en ten laatsten dage zal Hij ze opwekken tot het eeuwige leven, verlossen van alle kwaad en hun vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen. Dit alles te doen, komt alleen aan de waarachtige en almachtige God toe.

Kortom: Door Zijn kracht wederbaart Hij ons in dit leven door het Woord en de Heilige Geest, en maakt de wedergeborenen zalig, zodat zij niet weder afvallen; en Hij zal hen ten slotte wederom opwekken tot het eeuwige leven.

Van de *openbaring* en *wedergeboorte* spreken deze teksten: Joh. 15 : 26: „Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, Dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen”; Matth. 3 : 11: „Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen”; Ef. 4 : 8: „Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen en heeft den mensen gaven gegeven”; Luk. 10 : 22: „Niemand weet, wie de Zoon is dan de Vader; en wie de Vader is dan de Zoon, en dien het de Zoon zal willen openbaren”, en Joh. 1 : 18: „Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard.”

Van de *zaligmaking* spreken de volgende teksten: Joh. 14 : 1: „Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij”; Matth. 28 : 20: „En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen”; Joh. 14 : 18: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u”, en vers 23: „Wij (n.l. Christus en de Vader) zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken.” Over de *opwekking*: Joh. 6 : 44: „Ik zal hem opwekken ten uitersten dage”; eveneens Joh. 10 : 28 en Ef. 5 : 27. Hieruit verstaat men, dat de schenking van de Heilige Geest ook een deel van onze zaligheid en verlossing vormt, en dat ze door de Middelaar moest teweeggebracht worden. Want de Heilige Geest vernieuwt ons hart, reinigt het van de zonde; en wanneer die weggenomen is, dan is er geen dood meer; want Christus is in de wereld gekomen, om de dood te overwinnen.

Hetgeen tot nu toe over de Naam Jezus gezegd is, kan in het kort in deze vragen

(en antwoorden) worden samengevat:

1. *Wie maakt zalig?* Gods Zoon: Jezus, dat is: de Zaligmaker.
2. *Wie maakt Hij zalig?* Zijn volk, d.w.z. alle uitverkorenen, die Hem van de Vader gegeven zijn.
3. *Van welk kwaad verlost Hij de Zijnen?* Van alle zonden en alle straffen der zonden.
4. *Hoe?* Op tweeërlei wijze, door de zaligheid te verdienen en ze krachtig toe te passen; en dit doet Hij op het allervolkomenst.

Vraag 30: Geloven dan zij ook aan de enige Zaligmaker Jezus, die hun zaligheid en welvaart bij de heiligen, bij zichzelf of ergens elders zoeken?

Antwoord: Neen zij; maar zij verloochenen metterdaad de enige Zaligmaker Jezus, ofschoon zij Hem met de mond roemen ^a). Want van tweeën één: óf Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn; óf die deze Zaligmaker met een waar geloof aannemen, moeten alles in Hem hebben, dat tot hun zaligheid van node is b).

a. 1 Kor. 1 : 13 en 30, Gal. 5 : 4.

b. 1 Kon. 18 : 21, Jes. 9 : 6, Joh. 1 : 16, Kol. 1 : 19v.; 2 : 10, Hebr. 12 : 2.

Verklaring van Vraag 30.

Deze vraag dient om de Rooms-katholieken en dergelijke te overtuigen; mensen, die wel van de naam Jezus roemen, maar met Hem, als de enige Zaligmaker niet tevreden, hun zaligheid elders zoeken. Want het is duidelijk, dat zij wel met wóorden Jezus als Zaligmaker belijden, maar metterdaad een groot deel der zaligheid buiten Jezus zoeken, hetzij dan in de verdiensten der heiligen, in de aflaten van de paus, of in hun eigen voldoeningen, vasten, gebeden, aalmoezen enz. Zo wordt hier dus gevraagd, of de Rooms, Jezüeten en dergelijke guichelaars wel geloven in de enige Zaligmaker Jezus, ja dan nee?

Het antwoord daarop luidt, *dat zij in Hem niet geloven, maar Hem metterdaad verloochenen, wat zij dan ook met woorden mogen roemen.*

De summa van het antwoord wordt met deze sluitrede verklaard, ontleend aan de beschrijving van de enige en volkomen Zaligmaker: „Wie een Zaligmaker is, Die geeft de zaligheid niet (samen) mét anderen, noch ook slechts een deel van die zaligheid; maar Jezus, Gods Zoon, is alléén de volkomen Zaligmaker; dus geeft Hij de zaligheid niet mét anderen (samen), noch slechts een deel ervan, naar Hij geeft alleen de gehele zaligheid op het allervolkomenst.” Daaruit volgt dus, dat allen die aan Hem nog andere voorsprekers verbinden, metterdaad ontkennen, dat Hij alléén de volkomen Zaligmaker is, hoewel zij dat met woorden niet willen toegeven. *Of aldus:* Zij die, hun zaligheid bij de heiligen, bij zichzelf of elders zoeken, die verzaken de enige Zaligmaker Jezus. Want wanneer zij niet alle dingen, die tot de zaligheid nodig zijn, in Hem alleen zoeken, dan geloven zij niet, dat Hij de enige en volkomen Zaligmaker is, zoals uit de beschrijving van een volkomen Zaligmaker blijkt. Dit doen de Rooms en Jezüeten, zoals openbaar en bekend is. Dus verzaken zij de enige Zaligmaker Jezus. (Vgl. N.G.B., art. 22).

Lansbergen. Dat Jezus de volkomen Zaligmaker is, werd tevoren aangewezen; dit bevestigen bovendien de volgende teksten. 1 Kor. 1 : 30: Christus Jezus „is ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing”;

Kol. 2 : 3: „In Denwelke alle de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn”, en vers 10: „Gij zijt in Hem volmaakt”; Hebr. 12 : 2: „Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus.” Zodat men op grond hiervan tot het besluit kan komen, dat degenen die alles wat tot hun zaligheid nodig is, niet uitsluitend in Christus zoeken, met recht gezegd kunnen worden in Hem niet te geloven.

Want gelijk zij afgodendienaars zijn, die enigszins van God afwijken - zoals de Apostel dat van de gierigaards getuigt (Ef. 5 : 5) - zo geloven ook zij niet in Christus, die enigszins van Christus afwijken. Dit leert dezelfde Apostel, dat zij de rechtvaardigheid enerzijds zochten in Christus, en anderzijds in de onderhouding der Wet, als hij zegt, Gal. 1 : 6: „Ik verwonder mij dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie”, en 5 : 4: „Christus is u ijdel geworden ; gij zijt van de genade vervallen.” En van de Korinthiërs zegt hij in 1 Kor 1 : 12v., dat Christus onder hen gedeeld is, omdat de één zeide: „Ik ben van Paulus, en ik van Apollos, en ik van Céfas, en ik van Christus”).

Tegenwerping. God wil, dat de één voor de ander zal bidden. Dus is het niet in strijd met het ambt en de eer van de enige Zaligmaker Jezus, als men de heiligen een deel van de voorbeding toekent.

Antwoord. Er bestaat een groot verschil tussen het voorbidden van Christus en dat van de heiligen. Christus bidt voor ons door het vermogen van Zijn eigen waardigheid en verdiensten, en verwerft ons de eeuwige goederen om Zijns zelfs wil. Maar de heiligen moeten in dit leven voor elkaar bidden, en bij God vóórspreken, niet door daarbij te steunen op hun eigen waardigheid, maar op de waardigheid, voorbeding en verdiensten van de Middelaar Christus, om in die weg - om Zijnentwil, dus - de goederen te verkrijgen, die zij voor zichzelf en anderen begeren. En als de Rooms en verzinnen, dat de heiligen niet hier op aarde maar in de hemel - dank zij de waardigheid van hun verdiensten - voor anderen Gods genade en bepaalde (heils-)goederen verwerven, dan ontnemen zij daarmee Jezus openlijk Zijn eer, en loochenen zij daarmee, dat Hij de enige Zaligmaker is.

Om nu tot het geloof in Jezus te komen, moet men deze *vier* zaken in aanmerking nemen:

- a. Dat men voor waarachtig houdt, dat er een Jezus, d.w.z. een Zaligmaker van het menselijke geslacht is.
- b. Dat deze Persoon, n.l. Gods Zoon, Die uit Maria geboren is, deze Jezus is; en dat God wil, dat Hij van ons als zodanig gekend, gehoord en gediend wordt; zoals er geschreven staat, Matth. 17 : 5: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!” en 1 Joh. 4 : 14: „En wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijnen Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld.”
- c. Dat deze Jezus door Zijn verdiensten en krachtvolle toepassing ons verlost van alle kwaad, d.w.z. van alle zonden en straffen.
- d. Dat Hij de enige en volkomen zaligmaker is, niet alleen van alle uitverkorenen, maar ook van mij, daar Hij reeds in dit leven de zaligheid in mij begint (te werken), maar ze hiernamaals volbrengt.

Lansbergen. Van dien aard was het geloof van alle Apostelen. Want zo spreekt Petrus tot Christus, in naam van alle discipelen, Joh. 6 : 68: „Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens”; en Paulus, 1 Kor.

2 : 2: „Ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus en Dien gekruisigd”, en Gal. 6 : 14: „Maar het zij verre van mij dat k zoude roemen, anders dan in het kruis onzes Heeren Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld”; evenzo in Fit. 1 : 21: „Het leven is mij Christus en het sterven is mij gewin.” Van dien aard moet ook ons geloof zijn, opdat wij daardoor voor Christus leven mogen. Want zoals de wijnrank in de wijnstok moet blijven, om niet te verdorren, z6 moeten wij in Christus blijven, opdat wij in der eeuwigheid niet sterven.

ZONDAG 12.

Verklaring van de naam Christus.

In de kennis van de Middelaar of Zaligmaker bestaat het eeuwige leven, Jes. 53 : 11, Joh. 17 : 3, Wij kunnen Hem niet kennen, of wij moeten althans eerst de namen weten, waardoor Hij van anderen onderscheiden wordt. Deze namen zijn tweeërlei: 1. de *Voor naam*, n.l. Jezus; welke naam verklaard is in de vorige Zondagsafdeling. 2. De *Toenaam*, n.l. Christus, waarover in deze afdeling gehandeld wordt. En aangezien degenen, die in deze Middelaar en Zaligmaker geloven, naar deze toenaam van Christus ook *Christenen* genoemd worden, daarom wordt hier tevens die naam verklaard. Er worden in deze Zondagsafdeling dus twee zaken onderwezen: 1. Waarom de Zoon van God Christus genoemd wordt, Vraag 31; 2. waarom de gelovigen naar Hem Christenen genoemd worden, Vraag 32.

Vraag 31: Waarom wordt Hij Christus, dat is: Gezalfde, genoemd?

Antwoord: Omdat Hij van God de Vader verordineerd d), en met de Heilige Geest gezalfd b) is tot onze hoogste Profeet en Leraar c), Die ons de verborgen raad en wil van God, inzake onze verlossing volkomen geopenbaard heeft d), en tot onze enige Hogepriester e), Die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met Zijn gebed steeds intreedt bij de Vader f); en tot onze eeuwige Koning, Die ons met Zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en bewaart g).

1. Matth. 1 : 16; 16 : 16, Joh. 6 : 69; 1 : 42.
2. Jes. 61 : 1, Luk. 4 : 18, Ps. 45 : 8, Hebr. 1 : 9, Hand. 10 : 38.
3. Deut. 18 : 15, Hand. 3 : 22; 7 : 37, Matth. 17 : 5; 23 : 8.
4. Johs. 1 : 18; 15 : 15; 17 : 6, Matth. 11 : 27.
5. Ps. 110 : 4, Hebr. 7 : 21; 10 : 2.
6. Rom. 8 : 34; 5 : 9v., Ef. 5 : 2, Hebr. 7 : 25, 1 Joh. 2 : 1.
7. Ps. 2 : 6, Zach. 9 : 9, Luk. 1 : 33, Matth. 28 : 18, Joh. 10 : 28; 18 : 36v.

Verklaring van Vraag 31.

Zoals Jezus de naam is van de Middelaar, zo Christus Zijn toenaam. Beide namen kreeg Hij vanwege Zijn ambt. De naam *Christus* heeft Hij onder het Nieuwe Testament gekregen, maar de andere zowel onder het Oude als Nieuwe. En wat Zijn ambt betreft, dit wordt door de naam Jezus niet met zoveel nadruk aangeduid, maar dat wordt door de toenaam veel duidelijker uitgedrukt. Want *Christus* betekent een gezalfde, naar het Griekse woord *chrió*; en van het Hebreeuwse woord „*maschach*”, d.w.z. hij heeft gezalfd, ontstond het woord „*Meschiach*”, dat veelal *Messias*, d.i. Gezalfde betekent. De Middelaar is *Jezus*, de Zaligmaker, en wel zó, dat Hij tevens de *Christus*, d.w.z. de Gezalfde is, daar Hij het ambt van gezalfde bekleedt. Dit ambt bestaat uit drie delen, n.l. uit Zijn profetisch, priesterlijk en koninklijk ambt. Want onder het Oude Testament werden op Gods aanwijzing deze drie soorten mensen gezalfd. Zo worden dus deze drie delen of